

הסיפור שלי

סיפור מעורר השראה
לשולחן השבת

לזכות שמואל אליהו הכהן וזוגתו שרה יסכה וילדיהם:
שירה, אוריאל מנחם הכהן, הילה, אילה שיחיו אייזנברג
יהושע וזוגתו דינה ובנם מנחם איתן שיחיו גוטמן

חיילים צעירים הרב דוד איידלמן

שמי דוד הלוי איידלמן, ואני הגעתי לחב"ד לראשונה בשנת תש"א, כשהייתי בן שש עשרה - היה זה אחרי שסיימתי את לימודי בישיבה התיכונית על שם ה"חפץ חיים" בבולטימור. נשלחתי ללמוד במרכז חב"ד שבברוקלין, בשדרת איסטון פארקוויי מספר 770, על ידי הרב אברהם אליהו אקסלרוד מבולטימור, שאמר לי ולחבריי, "הרבי שלי פתח ישיבה בניו יורק. זה בניין יפהפה, יהיה לכם אוכל טרי והכל יהיה טוב". כך, על פי עצתו, נסענו לשם.

לא ידעתי אז דבר על חסידות, שכן, בעיר מגוריי, בולטימור, כמעט ולא היו חסידים. אבל, כאשר אדמו"ר הריי"צ הגיע לארצות הברית בשנת ה'ש"ת (1940), תמונתו הופיעה בכל העיתונים, ובכללם בעיתון המקומי 'בולטימור סאן', וכך יצא לי לראות את העיתון שבו התנוססה תמונתו של אדמו"ר הריי"צ. כאשר ראיתי את הדרת הפנים המיוחדת שלו, פשוט נדהמתי. גזרתי את אותה תמונה מהעיתון, ותליתי אותה מעל למיטתי, על אף שלא ידעתי אז מי הוא האדמו"ר הריי"צ. והנה, כעבור שנה נסעתי ללמוד בישיבה שלו.

הגעתי יום אחרי חג השבועות של שנת תש"א (1941).

כעבור שלושה שבועות, בכ"ח בסיון, הגיע לארצות הברית חתנו של אדמו"ר הריי"צ, מי שעתיד להיות הרבי מליובאוויטש הבא. הוא נכנס לבניין 770, ואני הייתי בין חברי וועדת קבלת הפנים. ברגע שראינו אותו, אנחנו תלמידי הישיבה, התחברנו אליו ממבט ראשון. והוא השיב לנו באהבה.

זו הייתה ההיכרות הראשונה שלי עם הרבי העתידי. זה היה מעמד מאוד מרגש, כאשר הרבי נכנס וברך כל אחד ואחד לשלום. התלמידים הבוגרים יותר מיד ביקשו ממנו שיערוך התוועדות חסידית, וישא בפנינו דברי תורה. הרבי ענה שביום חמישי בערב הוא יתוועד עמנו, אחרי שיעלה לתורה ויברך ברכת 'הגומל' - הברכה שמברכים כאשר ניצלים מפני סכנה.

ביום חמישי בלילה, בית המדרש היה מלא עד אפס מקום. הרבי התיישב להתוועדות בשמונה בערב, והחל לבאר את עניינם של ארבעת סוגי האנשים המוזכרים בתלמוד אשר 'צריכים להודות', כלומר, לברך את ברכת הגומל על הצלתם ממצב של סכנת חיים: החולה, היוצא מבית האסורים, הולכי

מדבריות ויורדי הים. הוא שוחח ברצף משמונה בערב ועד שלוש לפנות בוקר!

זו הייתה הפעם הראשונה שבה שמענו את הרבי, ואז נוכחנו לדעת בעצמנו את כל התארים והתשבחות שנאמרו עליו. מאז, בכל פעם שהרבי היה נושא דברים, היה זה פשוט נפלא.

אני נזכר במיוחד בכך שהוא תמיד נהג לערוך התוועדות מיוחדת באחד מימי חול המועד סוכות, בסוכה שהוקמה בחצר של 770. להתוועדות זו הוזמנו תלמידי כל הישיבות, והיינו מכנים אותה התוועדות 'נגלה' - כלומר, שבאותה התוועדות היה הרבי ממקד את דבריו פחות בתכנים מתוך תורת החסידות ויותר בתכנים מתורת הנגלה, מסוגיות התלמוד ומההלכה, נושאים שהיו מוכרים יותר לתלמידי הישיבות הלא חב"דיות, אם כי גם אותם היה הרבי מבאר לאור החסידות.

כשהרבי סיים לדבר, הוא נהג לרקוד מסביב לשלוחן עם כל הנערים, וגם אותי אישית 'משך' הרבי לא פעם אל תוך מעגל הרוקדים.

הרבי גילה התעניינות רבה בנו, התלמידים הצעירים, ורצה לדעת כל מה שקורה אתנו, לפרטי פרטים. בכל פעם שרציתי יכולתי להיכנס אליו ליחידות.

«

מיזם מיוחד לשימור זיכרונות ועדויות על חייו ופועלו של הרבי מליובאוויטש. סיפור זה הוא אחד מני רבים שתועדו על ידינו בראיונות וידאו לאורך השנים. נכון להיום, מצויות בידינו מעל 1500 עדויות מכלי ראשון. אף שהשתדלנו כמיטב יכולתנו לאמת כל פרט, תוכנם של הסיפורים משקף את דברי הרבי כפי שאלו הובנו בשעתו על ידי השומעים והשתמרו בזיכרונם.

MY ENCOUNTER
with the
REBBE

המלחמה. הייתה זו מלחמה איומה - הערבים הפתיעו את ישראל - והמצב היה קשה מאוד בהתחלה.

בתגובה לדבריו אמר הרבי לנספח הצבאי: "הסיבה לבעיות שהיו לכם היא בגלל שהרכב המטה הכללי מבוגר מדי".
"אתה צודק, רבי, אנו מודעים לכך" ענה נציג הצבא, "אכן, כעת ארבעים אחוז מהמטכ"ל מורכב כבר מקצינים צעירים יותר".

"זה לא מספיק!" אמר הרבי, והצביע על התלמידים שנכחו במקום. "אלו החיילים שלי. תשעים אחוז מהם מתחת לגיל עשרים! הצעירים הללו יכולים לצלוח כל אתגר!"
באותו שלב כבר לא הייתי תלמיד, אבל כששמעתי את הדברים חשתי כזו חיות והשראה; עד כמה שהרבי אוהב את הבנים שלו!

הרב דוד איידלמן ואשתו לאה משמשים שליחי חב"ד בספרינגפילד, מסצ'וסטס, מזה למעלה מחמישים שנה. הם רואיניו בביתם בחודש תמוז תשס"ח (2008).

אצל אדמו"ר הרי"צ הכניסה ליחידות הייתה מוגבלת. זקני החסידים היו מוזמנים אל דירתו בקומה השנייה, והם הצטופפו בחדר האוכל, שם היו נערכות ההתוועדויות. אבל אנחנו התלמידים, לא הורשינו להיכנס, מאחר שלא היה די מקום. עם זאת, קיווינו שאולי נזכה להיכנס. היינו עומדים במדרגות במשך שעות, מחכים שהדלת תיפתח, ומקווים להצליח להיחבק פנימה.

באחת השנים, בשמחת התורה - אני זוכר זאת בבירור - אדמו"ר הרי"צ שהה בקומה העליונה עם זקני החסידים, שם הם השלימו את ההקפות, בעוד אנו התפללנו למטה בסוכה. שרנו ורקדנו עד השעות הקטנות, ואז בסביבות שלוש לפנות בוקר, ירד לפתע הרבי, וראה כחמישה עשר תלמידים ורקדים. הוא נכנס לסוכה ושאל אותנו, "האם השלמתם את כל שבע ההקפות?". הבטנו בו מופתעים. לא, לא השלמנו את ההקפות. החסידים המבוגרים יותר קבלו הקפות, אבל אנחנו הצעירים! בתגובה אמר הרבי, "הביאו ספר תורה, ונערוך את ההקפות". הרבי דאג שגם אנחנו נערוך את ההקפות, והשלמנו את כל שבע ההקפות.

כעבור כמה שנים, אחרי שהרבי כבר קיבל את ההנהגה, אני זוכר כיצד בשמחת תורה הוא עלה על כסא וביקש, "הביאו בקבוק משקה". אחרי שהביאו את הבקבוק, אמר הרבי, "כל מי שיתחייב להוסיף בלימוד התורה השנה, אמזוג לו 'לחיים'".

כמובן, כולנו לקחנו על עצמנו להוסיף בלימוד - כל אחד ואחד! והרבי נתן לכל אחד מאתנו 'לחיים', ואחר כך החל לשרי ניגון שמח. או, זה היה מחזה שמיימי - זה היה כל כך יפה!

הוא עשה זאת משום שהיה אכפת לו מאתנו, הבחורים, הבנים שלו. ואספר סיפור נוסף ממנו רואים מה חשב הרבי עלינו.

בשנת תשל"ג (1973), תקפו מדינות ערב את מדינת ישראל בעיצומו של יום הכיפורים. בניו יורק, כולם היו נתונים בצער גדול ממה שקורה; החדשות ששמענו היו מאוד מפחידות... לא ידענו מה לעשות, או מה לחשוב.

באותה שנה בשמחת תורה, בזמן שהמלחמה עדיין התנהלה, הגיעה אל בית מדרשו של הרבי משלחת מהקונסוליה הישראלית, כפי שנהגו בכל שנה. בין הנוכחים היה גם הנספח הצבאי שהיה מוצב בקונסוליה.

הרבי כיבד אותם בהקפה החמישית, ולפני כן שוחח עם הנספח הצבאי. אני עמדתי בסמוך לרבי, ושמעתי את חילופי הדברים ביניהם. איש הצבא אמר, "רבי, רציתי שתדע כי המלחמה כבר הוכרעה. כרגע אלו רק פעולות טיהור לביעור כיסי ההתנגדות האחרונים של האויב".

כפועל, הלחימה נמשכה עוד שבוע. כאלפיים ושמונה מאות חיילים נהרגו, ועוד כשמונת אלפים נפצעו בטרם הסתיימה

לזכות אבינו היקר הרב יעקב שי' מינסקי ולעילוי נשמת אמנו היקרה מרת שיינא באשע בתיה ע"ה הוקדש ע"י בנם ר' שניאור ויוכבד שיחיו מינסקי

השבוע לפני:

< תשמ"ט (1988) — בשיחה שנשא בפני ילדים, ביאר הרבי את ההוראה שיש ללמוד מעובדת היות אותה שנה שנה מעוברת: מכך שהקב"ה מוסיף חודש שלם נוסף, אפשר ללמוד על גודל חשיבותה של שנה זו - כשם שכאשר 'המפקד העליון' בצבא מוציא פקודה שתקפה לאורך זמן ממושך, מעיד הדבר על חשיבותה. כך, כדי לפעול את עניינה הנעלה של השנה, זקוקים לחודש נוסף שבו לומדים תורה ומקיימים מצוות. ומאחר שהשנה כולה נקראת על שם כך 'שנה מעוברת', מובן שזה צריך להשפיע על עבודת ה' במשך כל השנה כולה, שתהיה בהוספה על הרגיל. עוד הוסיף הרבי, שהוספה זו בעבודת ה' צריך שתהיה מתוך שמחה, כי הרי החודש שמוסיפים - ואשר על שמו נקראת השנה כולה 'שנה מעוברת' - הוא חודש אדר, בו 'מרבים בשמחה'.¹ י"ח בתשרי

1 התוועדויות תשמ"ט, חלק א, עמ' 148

ההקדשות שלכם מאפשרות את המשך הפצת הגיליון השבועי.

לפרטים נוספים ולהרשמה לקבלת הגיליון השבועי בדוא"ל כתבו לנו: sipursheli@jemedi.org

הכוח לחבר באמת!
העולם זקוק לך ולתפילין שלך:
הצטרף כעת Tefillinwrapp.com

בסיוע חברי

THE JEM FOUNDATION

ואתה תצוה... להעלות נר תמיד